

KOCHAMY DOBREGO BOGA

JESTEŚMY DZIEĆMI BOGA

Poradnik metodyczny
do religii dla klasy 0

Wydawnictwo WAM • Księża Jezuici
Kraków 2011

Plan wynikowy

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetycznet	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
Rozdział I. Rodzina dzieci Bożych					
1. Bóg mnie bardzo kocha	– Przybliżanie prawdy, że jest Ktoś, Kto bardzo chce się z spotkać ludźmi – Pan Bóg.	– Pan Bóg jest Kimś, kto czeka na człowieka z miłością. – Bóg mówi o swojej miłości: Iz 54, 10. – Pan Bóg zaprasza człowieka na spotkanie. – Świeca jako symbol obecności Boga.	– Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi. – Wszyscy ludzie są dziećmi Boga. – Każdy człowiek żyje razem z innymi ludźmi – dziećmi Boga. – Podstawowe znaki i symbole religijne.	– Tworzenie klimatu Bożej obecności, poprzez budowanie atmosfery serdeczności i wzajemnego zaufania. – Zadbanie, aby każde dziecko znalazło swoje miejsce w grupie i czuło się dowartościowane. – Dawanie świadectwa wiary w obecność miłującego Boga.	1) wie, że w czasie katechezy będzie poznawało Boga; 2) potrafi znaleźć swoje miejsce w grupie przedszkolnej; 3) cieszy ze spotkań z katechetą i chce poznawać Boga.
2. Chcę bardzo kochać Boga	– Kształtowanie postawy otwartości na rzeczywistość miłości Bożej. – Prowadzenie do kontaktu z Bogiem, jako odpowiedzi na Jego miłość.	– Człowiek poszukuje Kogoś większego niż on sam. – Prawdziwą jedność serc między ludźmi tworzy sam Bóg. – Modlitwa jako nieustannie dostępne połączenie z Bogiem – Bóg zawsze na nas czeka, a to czekanie jest miłością.	– Wszyscy ludzie są dziećmi Boga. – Podstawowe pojęcia religijne: modlitwa. – Modlitwa jako rozmowa z Bogiem, w czasie której można Bogu dziękować, chwalić Go, przepraszać Go i prosić.	– Ukazywanie dziecku rzeczywistości Boga, który czeka na nie z miłością; chcąc mu pomóc odnaleźć odpowiedź na pytanie, kim ono jest. – Wychowywanie do postawy zaufania wobec Boga i zaproszenia Go do swojego życia. – Dawanie świadectwa wiary i modlitwy	1) wie, że w czasie katechezy będzie się spotykać z Bogiem; 2) potrafi odróżnić postawę modlitwy od rozmowy z ludźmi; 3) chce ufać Bogu i zapraszać Go do swojego życia – modlić się.

3. Kto jest wielkim skarbem Pana Boga?	– Rozwijanie świadomości, że Bóg dąży do spotkania z każdym człowiekiem i nawiązania z Nim relacji w konkretnych sytuacjach życiowych. – Budzenie zaufania do Boga i poczucia własnej godności – Ukazanie prawdy, że każdy człowiek jest skarbem dla Boga i dla innych.	– Wszyskich ludzi łączy wspólna godność bycia człowiekiem. – Człowiek jest z natury dobry, stworzony do przyjaźni z Bogiem, ze sobą samym i z całym stworzeniem. – Mężczyzna i kobieta są innym „ja” tego samego człowieczeństwa.	– Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi. – Bóg troszczy się o wszystkich ludzi.	– Dostrzeganie każdego dziecka indywidualnie i w zespole, aby miało poczucie bezpieczeństwa. – Stwarzanie dziecku możliwości wyrażania siebie poprzez relacje w grupie. – Ukazanie działania Boga w różnorodności, tworzącego harmonię życia w Nim, gdzie każdy ma swoje miejsce jedyne i niepowtarzalne.	1) wie, że wszyscy ludzie mają wspólne imię: CZŁOWIEK; 2) śpiewa w grupie piosenkę <i>Hla, hla, ha, alleluja!</i>; 3) szanuje i ceni siebie i drugiego człowieka.
4. Każdy człowiek jest skarbem Pana Boga	– Nauka współpracy z innymi opartej na wzajemnym zaufaniu i odpowiedzialności za drugiego człowieka.	– Człowiek jest największym skarbem Boga. To Bóg daje człowiekowi godność, nazywa go człowiekiem. – Człowiek jest przez Boga kochany i Bóg mu ufa. – Człowiek jest kochany dla siebie samego, jest podmiotem Bożej miłości. – Bóg pierwszy człowiekowi zaufał, dlatego człowiek może zaufać Bogu.	– Wszyscy ludzie są dziećmi Bożymi. – Wszyscy ludzie są przed Bogiem równi. – Każdy człowiek żyje razem z innymi ludźmi, którzy są dziećmi Boga.	– Przybliżanie dziecku prawdy, że wszyscy ludzie mają wspólne imię: człowiek. – Uczenie budowania wzajemnych relacji opartych na szacunku i życzliwości i zainteresowania potrzebami innych	1) wie, że człowiek jest cenny dla Boga; 2) potrafi wymienić rasy (kolory skóry); 3) chce szanować drugiego człowieka bez względu na kolor skóry i płeć.

5. Pan Bóg daje człowiekowi życie	– Umożliwienie dziecku doświadczenia, że Bóg jest źródłem życia. – Prowadzenie dziecka do zadania sobie pytania: „Kto jest początkiem tej tajemniczej mocy, która pozwala mi działać, tworzyć i wzrastać?”	– Bóg mówi nam o nas samych. – Bóg przelał w człowieka cząstkę samego siebie. – Człowiek żyje niejako „oddechem samego Boga”, nosi w sobie Jego Technię. – Każdy człowiek jest wezwany do osobowej relacji z Bogiem.	– Podstawowe pojęcia religijne: Bóg Ojciec. – Istnienie świata niematerialnego. – Zdrowie i życie jako dar Boga. – Modlitwa uwielbienia.	– Odkrywanie z dzieckiem źródła jego życia. – Prowadzenie do radości i kształtowanie postawy wdzięczności wobec Boga, za tchnienia Jego życia. – Uczenie form przekazywania pozdrowienia Bogu.	1) wie, że Bóg jest prawdziwym Dawcą życia; 2) potrafi skupić się i słuchać swojego oddechu; 3) pragnie pozdrawiać każdego ranka Boga.
6. Pan Bóg obdarza człowieka wolnością	– Prowadzenia dziecka do doświadczenia i smakowania daru wolności, aby otworzyło ono swoje serce na Tego, który jest jej źródłem. – Budzenie wdzięczności i radości za dar wolności.	– Człowiek chce być wolny. – Wolność człowieka jest darem Boga. – Wolności przede wszystkim doświadcza się w codziennym życiu. – Uzdalnia człowieka „do czegoś”, daje mu możliwość podejmowania takich czy innych inicjatyw. – Wolność Boża jest wyłącznie wolnością „do czegoś”.	– Dary, które ludzie otrzymują od Boga. – Bóg jako Dawca. – Bóg jako źródło wartości i norm.	– Prowadzenie dziecka do poznania, że „w Nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy” (Dz 17, 28). – Wychowywanie do świadomego przebywania z Bogiem od początku każdego dnia.	1) wie, że Bóg obdarzył człowieka wolnością, jest Wybawicielem; 2) potrafi wyrazić Bogu swoją wdzięczność za dar wolności; 3) chce przebywać z Bogiem od początku dnia.

7. Jeśli chcesz, możesz być dobry	– Kształtowanie postawy „nasłuchiwanie” Boga i kontrolowanie swoich wyborów. – Ukazanie prawdy, że szczęście człowieka polega na tym, iż chce czynić to, co czynić powinien.	– Prawdziwą wolnością jest tylko wolność w posłudze dobra i sprawiedliwości. – Wolność pozwala człowiekowi wzrastać: dla siebie, dla innych, dla Boga. – Im więcej człowiek czyni dobra, tym bardziej staje się wolnym i szczęśliwym. – Bóg w trosce o szczęście człowieka pokazuje mu drogę wyborów poprzez Słowa zawarte w Księdze Życia.	– Bóg jako źródło wartości i norm. – Prawo Boże domaga się rozwijania miłości. – Każdy człowiek żyje razem z innymi ludźmi – dziećmi Boga. – Pismo Święte jako słowa Boga.	– Uczenie świadomych wyborów, dokonywania konfrontacji swoich wyborów z tekstami Pisma Świętego. Nauka wybierania tego, co poleca Bóg. – Kształtowanie świadomości, że nie wszystko można w życiu zrozumieć (Bóg ma swoje tajemnice), lecz trzeba wybrać posłuszeństwo Bogu, bo On wie, dla czego coś należy uczynić.	1) wie, że ma się nauczyć wybierać; 2) potrafi wybrać właściwą postawę opisaną w ćwiczeniu – zabawie; 3) chce wybierać zgodnie z wolą Boga, którą poznaje w Pismie Świętym.
8. Człowiek nazwał wszystko, co jest na świecie	– Kształtowanie postawy szacunku i troski wobec świata. – Ukazanie prawdy, że Bóg polecił człowiekowi nazwać to, co jest na świecie. – Uczenie dziecka, że może wszystko nazywać (także to, czego doświadcza) i że z rzeczy stworzonych może poznać Boga – początek i cel wszystkiego.	– Człowiek jest zarządcą Boga i czyni sobie ziemię podporządkowaną. – Człowiek może nazywać to, co przeżywa. – Człowiek ma pomagać stworzeniu. – Człowiek posiada możliwości samodzielnego poruszania się, twórczego kształtowania, rozwijania się i wzrostu w wolności.	– Przyroda jako dar Boga dla człowieka. – Modlitwa dziękczynienia i uwielbienia.	– Uczenie konkretnych form okazania troski i szacunku, co żyje na świecie, także sobie samemu. – Rozmawianie z dzieckiem, w jaki sposób ma wypełniać te zadania.	1) wie, że Bóg polecił człowiekowi troskę o świat; 2) potrafi nazwać, co się z nim dzieje w konkretnych sytuacjach życiowych; 3) chce uczestniczyć w trosce Boga o świat.

9. Moje ciało jest darem Pana Boga	– Pomaganie dziecku w odkrywaniu cieleśności jako wartości, która jest wielkim darem Boga. – Ukazanie prawdy, że przez swoją cieleśność możemy odkrywać rzeczywistość Boga. – Budzenie wdzięczności wobec Boga za ciało.	– Cały człowiek jest chciany przez Boga. Ciało i dusza stanowią dla człowieka jeden ogromny dar Bożej miłości. – Ciało jest „spojrzeniem” Boga. Tak patrząc na swoje ciało, poznajemy o sobie to, co pragnie przekazać nam Bóg. – Dusza i ciało współdziałają ze sobą i z Bogiem w miłości. – Bóg chce, aby człowiek cieszył się swoim ciałem.	– Troska o życie i zdrowie jako o dar Boga. – Modlitwa gestem, zabawą, tańcem. – Postawa wdzięczności za dary Boga.	– Kształtowanie postawy radości, płynącej z posiadania ciała. – Budzenie szacunku i troski wobec własnego ciała jako daru Boga. Nauka patrzenia na siebie tak, jak patrzy na ludzi Bóg. – Uczenie różnych gestów ciała, jakimi można porozumiewać się z Bogiem, wyrażać swoje uczucia wobec Niego.	1) wie, że ciało jest darem Boga; 2) potrafi wymienić, co może robić dzięki ciału: słuchać, chodzić itd.; 3) chce szanować i dbać o ciało i dziękować za nie Bogu.
10. Ślady Boga i człowieka na ziemi	– Budzenie podziwu wobec Boga i tego, co On uczynił. – Kształtowanie postawy uwielbienia Boga za Jego wielkość i wspaniałość widoczną w akcie stworzenia i opiekowania się światem.	– Świat jest mądrze urządzony i działa w nim sam Bóg. – Bóg działa dla człowieka, a człowiek działa z Nim, bo Bóg zaprasza go do współpracy. – Bóg i człowiek razem zostawiają w świecie swoje ślady.	– Bóg jako Dawca. – Przyroda jako dar Boga. – Bóg kocha każdego człowieka, ale stawia mu wymagania i zaprasza do współpracy. – Modlitwa poprzez pracę plastyczną.	– Pomaganie dziecku w poznaniu różnic między tym, co uczynił Bóg, a tym, co uczynił człowiek. Ukazanie na czym polega chwala człowieka i chwala Boga. – Uświadamianie dziecku, że pozostawia w świecie swoje dobre ślady przez to, co czyni.	1) wie, że świat jest dziełem Boga, który pomaga także człowiekowi tworzyć; 2) potrafi wymienić dzieła Boga i człowieka; 3) chce wychwalać Boga za Jego dzieła.

11. Pan Bóg daje świat człowiekowi	– Ukazywanie dziecku, ile Bóg dla niego czyni przez różne dary, które daje mu na świecie. – Uczenie odpowiadania na zaproszenie Pana Boga do współpracy z Nim.	– Jedynym powodem, dla którego Bóg stwarza, jest Jego miłość i dobroć. Chwałą Boga jest to, aby ta miłość i dobroć ukazywała się i udzielała. – Bóg czeka na osobistą twórczość człowieka. On daje człowiekowi moc i zdolność, aby tworzył świat. To On sprawia, że człowiek śpiewa, cieszy się, tańczy i odkrywa wielkie dzieła, które Bóg złożył w jego ręce.	– Bóg kocha każdego człowieka, ale stawia mu wymagania i zaprasza do współpracy.	– Ukazanie różnicy między: przymusem, posłuszeństwem i współdziałaniem. – Kształtowanie poczucia odpowiedzialności i obowiązkowości. – Wychowywanie do, tworzenia z zapamiętaniem swoich myśli i uczenie w piosence, rysunku, geście, a także wybierania dobrych dzieł, które rozwijają życie na świecie i wielbią Boga.	1) wie, że człowiek wykonując różne prace, współpracuje z Bogiem; 2) potrafi wymienić prace różnych zawodów i prace, które wykonuje samodzielnie; 3) chce z zapalem wykonywać różne prace, aby współpracować z Bogiem.
12. Co mi się najbardziej na świecie podoba	– Pomaganie dziecku w odkrywaniu swoich upodobań. – Ukazywanie, że Bóg pierwszy upodobał sobie w nim i przyjmuje je takim, jakie jest.	– Pragnienie Boga jest wpisane w serce człowieka. Bóg nie przestaje pociągać człowieka do siebie i tylko w Bogu człowiek znajduje prawdę i szczęście. – Punktem wyjścia dróg prowadzących do Boga jest stworzenie. – Pan Bóg ma upodobanie w człowieku i to On tak ukształtował serce człowieka, że człowiek może sobie coś upodobać.	– Piękno przyrody i otaczającego świata. – Bóg jako Dawca tego piękna. – Modlitwa uwielbienia poprzez pracę plastyczną.	– Liczenie się z tym, że dziecko ma swój gust, swoje upodobania. – Właściwe ukierunkowywanie pragnień dziecka. – Kształtowanie w dziecku postawy odwagi w wyrażaniu swoich upodobań wobec innych, aby czuło się sobą i w swojej inności czuło się kochane. – Wspomaganie dziecka w poszukiwaniu swojego miejsca w świecie.	1) wie, że ma prawo mieć swoje upodobania; 2) potrafi wymienić lub opowiedzieć o tym, co najbardziej lubi; 3) akceptuje swoje upodobania i upodobania innych dzieci.

13. Otrzymuję i umiem dawać	– Kształtowanie w dziecku postawy wdzięczności za dary, jakie otrzymało i otrzymuje.	– Wszystko, co mamy, jest wielkim darem od Boga. Od Niego też pochodzi zdolność człowieka do dawania. – Dar Boży jest równocześnie zadaniem dla człowieka. – Bóg wyposażył nas w różne dary, które są dla nas, ale i dla innych. Można je dawać, zamieniać, dzielić się nimi. Wszystko, co mamy, może komuś służyć, podobnie jak nam służą dary Boga.	– Prawo Boże domaga się rozwijania miłości. – Każdy człowiek żyje razem z innymi ludźmi, którzy są dziećmi Boga. – Działanie na rzecz innych.	– Uczenie dziecka dostrzegania darów, które samo posiada oraz które mają inni. – Prowadzenie dziecka do doświadczenia, że jego dary są potrzebne innym, a ono potrzebuje darów od innych ludzi. – Nauka dzielenia się datami z innymi i z Bogiem.	1) wie, że wszystko, co potrafi zrobić samodzielnie, jest darem Bożym; 2) potrafi zaśpiewać w grupie piosenkę <i>Ty jesteś darem</i> ; 3) pragnie dzielić się z innymi swoimi datami i okazywać Bogu wdzięczność za wszystkie Jego dary.
14. Jestem ukochanym dzieckiem Boga	– Wprowadzenie tajemnicę dzieciectwa Bożego utrzymanego na chrzcie świętym. – Budzenie świadomości wspólnoty dzieci Bożych (rodziny Bożej). – Kształtowanie postawy wdzięczności za dar dzieciectwa Bożego.	– Chrzest jest zanurzeniem w miłości Boga. – Bóg okazuje przez chrzest swoją szczególną miłość, przyjmując człowieka jako swoje dziecko. – Bóg obdarza człowieka błogosławieństwem także poprzez innych ludzi. – Każdy człowiek może przekazywać innym Bożą miłość.	– Związek z Bogiem zapoczątkowane w chrzcie świętym i wynikające z niego konsekwencje. – Wszyscy ochrzczeni jako rodzina dzieci Bożych.	– Ukazanie chrztu jako daru życia Bożego (dzieciectwa Bożego). – Uczenie dziecka błogosławienia Boga i ludziom: rodzicom, rodzeństwu, kolegom i koleżankom. – Prowadzenie dziecka do doświadczenia radości i wdzięczności, gdy przyjmuje błogosławieństwo i gdy samo błogosławi innych ludzi.	1) wie, że przez chrzest święty stało się dzieckiem Boga; i należy do rodziny Bożej, 2) potrafi wykonać gest błogosławienia drugiego człowieka, przez znak krzyża na jego czołe; 3) chce dziękować (błogosławić) Bogu za Jego miłość i chrzest święty.

15. Pozdrawiam Pana Boga	– Kształtowanie postawy życzliwości i serdeczności wobec siebie i innych ludzi oraz wobec Pana Boga. – Budowanie poczucia wspólnoty – rodziny dzieci Bożych.	– Człowiek błogosławi Bogu i błogosławi innym oraz błogosławi całe stworzenie; prowadząc wszystko ku Bogu. – Bóg pierwszy błogosławił światu i człowiekowi, obdarzając go życiem. Teraz człowiek, poprzez swoje błogosławieństwo i pozdrowienia, uczestniczy w błogosławieństwie samego Stwórcy.	– Wszyscy ochrzczeni jako rodzina dzieci Bożych. – Każdy człowiek żyje razem z innymi ludźmi, którzy są dziećmi Boga. – Obowiązki wynikające z chrztu świętego.	– Uczenie dziecka, jak praktycznie może innym błogosławić. – Zapoznanie z pozdrowieniami chrześcijańskimi, które wyrażają nasz podziw i wdzięczność za ludzi – największy dar po Bogu (przez nich otrzymujemy Jego dary) .	1) wie, jak pozdrawiają się ludzie w rodzinie dzieci Bożych i jak pozdrawiają Boga; 2) potrafi wymienić kilka pozdrowień chrześcijańskich; 3) pragnie pozdrowieniami okazywać ludziom serdeczność i swoje przywiązanie do Boga.
Rozdział II. Rodzina dzieci Bożych spotyka się z Bogiem					
16. Poznaję Pana Boga przez Jezusa	– Budzenie wiary w Jezusa jako Boga. – Kształtowanie postawy zaufania do Jezusa i Jego nauki przekazywanej w Piśmie Świętym.	– Bóg pragnie udzielić swojego Boskiego życia ludziom, by w swoim jedynym Synu uczynić ich przybranymi synami. – Objawiając się, Bóg uzdalnia ludzi do dawania Mu odpowiedzi miłości. – Syn Boży, Bóg Wcielony, w pełni objawił miłość Boga.	– Podstawowe pojęcia religijne: Bóg Ojciec, Jezus Chrystus. – Pismo Święte jako słowa Boga.	– Zapoznanie dzieci z Jezusem – Bogiem i Nauczycielem, który ukazuje nam Boga Ojca. – Uczenie szacunku do Pisma Świętego.	1) wie, że Boga poznajemy przez Jezusa, którego nauka zawarta jest w Piśmie Świętym; 2) potrafi w grupie śpiewać piosenkę <i>Radością moją Jezus</i>; 3) pragnie poznać Boga i Jezusa Chrystusa.

17. Jestem wybrany przez Boga	- Rozwijanie w dziecku szacunku do siebie samego, jako osoby, która jest przez Pana Boga ukochana, jedyna i niepowtarzalna. - Kształtowanie świadomości wartości chrztu świętego. - Budowanie na relacji z Bogiem podstaw zdrowej miłości do samego siebie.	- Imię wyraża istotę, tożsamość osoby i sens jej życia. - Imię nadane w chrzcie świętym jest znakiem tożsamości dziecka Bożego. - Bóg zna człowieka po imieniu, przyjmuje go i szanuje jego imię.	- Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi. - Związek z Bogiem zapoczątkowany w chrzcie świętym. - Bóg troszczy się o wszystkich ludzi.	- Pomoc dziecku w docenieniu daru chrztu świętego. - Uczenie szacunku do swojego imienia i imienia drugiego człowieka.	- wie, jakie są istotne obrzędy chrztu świętego (pokroplenie wodą i sakramentalne słowa); wie, że jego imię nadane na chrzcie świętym jest ważne dla Boga; - potrafi dziękować Bogu za chrzest i siebie (swoje imię); - szanuje swoje imię i imię drugiej osoby.
18. Bóg chce być z nami na ziemi i w niebie	- Budzenie świadomości i wiary, że jesteśmy mieszkańcami nie tylko ziemi, ale i nieba. - Kształtowanie świadomości wartości chrztu świętego. - Budowanie na relacji z Bogiem podstaw zdrowej miłości do samego siebie.	- Wyrażenie «niebo i ziemia» w Piśmie Świętym oznacza to wszystko, co istnieje – całe stworzenie. «Ziemia» jest światem ludzi, «niebo» lub «niebios» mogą oznaczać firmament, ale także własne «miejsce» Boga. - Bóg zaprasza ludzi do siebie, aby im podarować wszystko, co posiada. - Niebo jest wspólnotą szczęścia w Bogu. - Msza Święta jest za-prośzeniem ludzi przez Boga.	- Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem. - Bóg troszczy się o wszystkich ludzi.	- Prowadzenie dziecka do doświadczania wielkiej radości i zachwytu wobec rzeczywistości nieba. - Zapoznanie z prawdą, że każdy z nas ma swoje miejsce przy Bogu.	- wie, że dom Boży przypomina nam o niebie, które Bóg przygotował dla ludzi; - potrafi w grupie śpiewać <i>Niebo jest w sercu mym</i>; - kojarzy niebo z pozytywnymi przeżyciami.
19. Każdy człowiek ma swoje miejsce w niebie	Budzenie tęsknoty za niebem i Bogiem.	- Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi. - W wspólnota dzieci Bożych sporyka się w kościele.	- Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi. - W wspólnota dzieci Bożych sporyka się w kościele.	- Kształtowanie w dziecku przekonania, że jest z miłością oczekiwane w niebie, - Budzenie w dziecku pragnienia, aby chciało być z Bogiem już tutaj na ziemi.	- wie, że Bóg przywołuje do siebie każde dziecko; - kojarzy Mszę Świętą z wezwaniem człowieka przez Boga i z niebem; - pragnie odpowiedzieć na wezwanie Boga, by być blisko Niego.

20. Pan Bóg podarował mi życie przez rodziców	– Wspomaganie dziecka w odczuwaniu i okazywaniu wdzięczności Bogu i rodzicom za dar swojego życia.	– Życie ludzkie jest święte, ponieważ pochodzi do Boga. Sam Bóg jest Panem życia, od jego początku aż do końca. – Bóg jest Dawcą wszelkiego życia. Bóg jest życiem, On daje życie i uzdalnia człowieka do przekazywania życia. – Dziecko słucha bicia swojego serca. W domu słucha bicia serca swoich rodziców.	– Bóg dawca życia. – Bóg troszczy się o wszystkich ludzi. – Bóg oczekuje, aby ludzie się wzajemnie wspierali. – kontakty z najbliższymi, dorośliymi.	– Budzenie w dziecku radości, płynącej z daru życia, oraz wdzięczności względem rodziców i względem Pana Boga za ten dar. – Kształtowanie postawy zawierzenia Bogu. – Kształtowanie przekonania, że Bóg ochrania to, co jest małe i słabe.	1) wie, że życie jest darem miłującego Boga. Bóg obdarzył rodziców miłością, którą oni przekazali dziecku; 2) potrafi dziękować rodzicom i Bogu piosenką <i>Ja jestem</i>; 3) ceni dar życia.
21. Kocham moich najbliższych	– Kształtowanie w dziecku postawy szacunku i miłości wobec siebie, wobec swoich najbliższych (najczęściej rodziców) i wobec Boga.	– Bóg jest dla człowieka i ojcem, i matką. On nigdy nie opuści człowieka. – Bóg prowadzi człowieka przez wielu ludzi, których stawia na drodze jego życia. – Człowiek powinien dostrzegać ten wielki dar obecności drugiego człowieka – zwłaszcza rodziców.	– Wszyscy są przed Bogiem równi. – Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi. – Prawo Boże pomaga się rozwijania miłości. – działanie na rzecz wspólnoty.	– Prowadzenie dziecka do przyjęcia z wiarą prawdy, że Bóg jest Dawcą wszelkiego życia. – Uczenie, jak dziecko ma wyrażać swoją miłość najbliższym w konkretnych sytuacjach.	1) wie, że miłość jest darem Boga; 2) potrafi narysować „rodzinne drzewo”; 3) chce szanować i kochać siebie, swoich rodziców i Boga.

22. Pan Bóg dał mi Anioła Stróża	– Budzenie wiary we wszechobecność Boga, – Budzenie przekonania o tym, że Bóg udziela się na różne sposoby człowiekowi, także przez swoich wysłanników, aniołów.	– Aniołowie są wysłannikami Bożymi, którzy zwiastują i opiekują obecność Boga – Gdziekolwiek spotykamy się z dobrocią, jednością, harmonią, tam jest anioł Boga. – Obok aniołów obecności Boga, są aniołowie Opatrzności Boga, to znaczy aniołowie opiekunowie, którzy nas ochraniają.	– Bóg troszczy się o wszystkich ludzi. – Podstawowe pojęcia religijne: aniołowie. – Modlitwa: Aniele Boży.	– Przedstawienie aniołów jako opiekunów (Anioł Stróż) i posłańców Boga, czyli wysłanników Opatrzności Bożej i zwiastunów Jego zamierzeń.	1) wie, że Bóg opiekuje się ludźmi także przez aniołów; 2) potrafi powiedzieć, jak Anioł Stróż chroni przed niebezpieczeństwami; 3) dziękuje Bogu za Jego opiekunczą obecność.
23. Całym sercem chwalebę Pana Boga	– Wprowadzanie w tajemnicę Eucharystii jako czasu i miejsca spotkania z kochającym Bogiem przez Jezusa Chrystusa. – Pomaganie dziecku w okazywaniu Bogu miłości poprzez uczestnictwo w Eucharystii.	– Msza Święta jest misterium tajemnicy zbawienia, spotkaniem z kochającym Bogiem, którego ukazuje nam Jezus Chrystus. – To spotkanie z miłością Boga jest uporządkowane, ma swoje określone postawy, gesty i zachowania, których uczą się wszyscy jego uczestnicy.	– Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem. – Podstawowe znaki czynione podczas Mszy Świętej. – Uważne uczestnictwo we Mszy Świętej, godne zachowanie w kościele.	– Uczenie postaw i gestów liturgicznej modlitwy oraz odpowiedniego zachowania w kościele.	1) wie, że z Bogiem ludzie spotykają się w kościele na Mszy Świętej; 2) potrafi zademonstrować postawy i gesty modlitwne; 3) chce godnie i z szacunkiem zachowywać się w kościele ze względu na miłość Bożą.

Rozdział III. Bóg dał nam Jezusa

24. Oczekujemy na Światłość od Boga	– Wprowadzenie w okres Adwentu. – Przygotowanie dziecka do celebracji narodzin Jezusa oraz wzbudzenie w nim pragnienia i nadziei na wspólnotowe i osobiste spotkanie z Wybawicielem.	– Bóg jest światłością i tę światłość chce dać tym, którzy chodzą w ciemności. – Zbawiciel przynosi ludziom nowe poznanie Boga, dlatego nazwany jest prawdziwą Światłością narodów. Dzięki Niemu nasze serce i umysł w pełni włączają się w akt woli zawierzenia Bogu.	– Podstawowe zwyczaje związane z obchodami roku liturgicznego. – Znaczenie symbolu światła.	– Wychowanie do zrozumienia symboliki światła w liturgii i w życiu chrześcijanina. – Przygotowanie do duchowego przeżycia świąt Bożego Narodzenia. – Dalsze wprowadzanie w modlitwę – dialog z Bogiem.	1) wie, że w Adwencie przygotowujemy się na przyjście Wybawiciela – Światłości narodów – Jezusa Chrystusa; 2) potrafi z innymi zaśpiewać <i>Oto Pój Bóg przyjdzie</i>; 3) cieszy się z przygotowań do Bożego Narodzenia.
25. Z Maryją oczekujemy narodzin Jezusa Adwent	– Przybliżanie dziecku Tajemnicy Wcielenia. Bóg, dając do pełnego zjednoczenia się z człowiekiem, realizuje swój plan, wybierając osobę Maryi Panny.	– Tak jak każdy człowiek, również Jezus potrzebuje matki, aby się narodzić. W jego narodzeniu jest jednak wyjątkowość: prorok Izajasz nazywa Go imieniem „Emmanuel” – „Bóg z nami”, to tajemnica ciągłej obecności Boga wśród nas. – W Chrystusie Boża Obecność ukazuje się nam w sposób szczególny.	– Podstawowe pojęcia religijne: Jezus Chrystus, Maryja. – Znaczenie słowa: Amen.	– Przygotowanie dziecka do przyjęcia z wiarą Tajemnicy Wcielenia na wzór Maryi. – Uświadomienie dziecku, że w Jezusie spotykamy się z prawdziwym Bogiem i z prawdziwym człowiekiem	1) wie, że Emmanuel to imię Wybawiciela i znaczy „Bóg z nami”; 2) potrafi z innymi śpiewać <i>Mów, jak Maryja</i>; 3) chce przygotować się przez dobre uczynki na przyjście Jezusa.

26. Posłaniec zapowiada Maryi wielką radość Adwent	– Wprowadzanie w tajemnicę Wcielenia przez zapoznanie z biblijnym opisem Zwiastowania. – Uczenie dziecka otwierania serca na głos Boga, który przemawia do ludzi.	– Bóg kontynuuje realizację swego zbawczego planu – Anioł zwiastuje Maryi wielką radość: zostanie Matką Syna Bożego. – Maryja odpowiada z wiarą Bogu i za sprawą Ducha Świętego staje się Matką. – Wypełniła się Obietnica dana Narodowi Wybranemu. Nadchodzi Zbawiciel, czas wielkiej radości.	Podstawowe pojęcia religijne: Anioł, Maryja, Jezus Chrystus. – Modlitwa: Zdrowaś Maryjo. – Pismo Święte jako słowa Boga.	– Ukazanie Maryi jako wzoru: Bóg wybiera i wzywa, a Maryja odpowiada Bogu z wiarą – akceptuje i realizuje zbawczy plan. – Uczenie modlitwy „Zdrowaś Maryjo” z wykorzystaniem słów piosenki.	1) wie, że do Maryi przyszedł anioł i zwiastował Jej, że będzie Mamą Pana Jezusa; 2) potrafi modlić się z innymi modlitwą <i>Zdrowaś Maryjo</i>; 3) pragnie jak Maryja otwierać się na słowa Boga.
27. Narodzenie Jezusa i pokłon pasterzy Boże Narodzenie	– Wprowadzenie dziecka w tajemnicę celebracji Bożego Narodzenia: oto dziś rodzi się dla nas Chrystus, zstępuje Światłość, nadchodzi czas radości, wypełnia się Obietnica dana nam przez Boga.	– Narodzenie Jezusa to wypełnienie się zamysłu zjednoczenia się Boga z człowiekiem. – Maryja jako ta, „która wszystko zachowywała w sercu” i ukazała postawę adoracji Tajemnic Bożych. – Pasterze jako wzór postawy radości, uwielbienia i dziękczynienia za Boże Narodzenie.	– Podstawowe zwyczaje związane z Bożym Narodzeniem. – Pismo Święte jako słowa Boga. – Bóg troszczy się o wszystkich ludzi – Narodzenie Jezusa. – Modlitwa uwielbienia i dziękczynienia. – Proste pieśni liturgiczne, koledy.	– Zaznajomienie dziecka z tekstem Pisma Świętego o Bożym Narodzeniu. – Uczenie modlitwy i oddawania czci Bogu na wzór Maryi i pasterzy. – Wychowywanie do przyjęcia i zrozumienia misji pasterskiej.	1) wie, że Maryja urodziła Jezusa oraz zna wydarzenie pokłonu pasterzy; 2) potrafi śpiewać wspólnie ulubione koledy; 3) chce dziękować Bogu za Boże Narodzenie i wielbić Nowonarodzonego Jezusa.

28. Wigilijne świętowanie Boże Narodzenie	– Kształtowanie postawy dzielenia się miłością podczas posiłku. – Ukazanie, że podczas posiłku wigilijnego Bóg jest pośród nas i dzieli naszą radość i całe nasze życie.	– Bóg przychodzi jako pojednanie, miłość, pokój, przebaczenie. – Jego dom jest pośród naszych domów na ziemi, a nasze domy stają się Jego domem przez miłość i pojednanie – Wielkim pragnieniem Boga jest przebywanie pośród nas i dzielenie naszego życia w Jego miłości (to wyraża wigilijny opłatek i prezenty).	– Podstawowe zwyczaje związane z obchodami roku liturgicznego Boże Narodzenie. – proste pieśni liturgiczne, kolędy. – Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi i troszczy się o nich. – Przykazanie miłości Boga i bliźniego.	– Kształtowanie w dziecku umiejętności dzielenia się radością we wspólnocie rodzinnej. – Uczenie rodzinnych tradycji świętowania Bożego Narodzenia (święteczne zwyczaje Wigilii Bożego Narodzenia, rytuał rodzinny).	1) wie, jak przygotować stół wigilijny, aby podzielić się przy nim opłatkiem (opłatek, świeca, Pismo Święte); 2) potrafi dzielić się opłatkiem; 3) chce przeżywać Wigilię jako radosne święto religijne.
29. Pokłon Trzech Króli Boże Narodzenie	– Budowanie w dalszym ciągu w dziecku wiary w Jezusa, który jest Bogiem. – Budzenie w dziecku potrzeby wielbienia Nowonarodzonego i oddawania Mu pokłonu.	– Jezus jest światłem dla wszystkich narodów. – Mędrcy ze Wschodu – przedstawiciele narodów pogańskich jako pierwsi oddają hołd Jezusowi: Bogu, Królowi i człowiekowi. – Symboliczne znaczenie darów – znak uznania Jezusa jako Mesjasza.	– Podstawowe pojęcia religijne: Jezus Chrystus. – Modlitwa uwielbienia. – zachowania godne uczniów Jezusa.	– Przybliżenie tajemnicy święta Objawienia Bożego poprzez proklamację tekstu Ewangelii: Mt 2, 1-12. – Pomoc dziecku w odpowiedzi na pytanie: „Kim jest Jezus dzisiaj dla mnie?”.	1) wie, że Jezusa jako Króla szukali Mędrcy, aby złożyć Mu hołd (pokłon); 2) potrafi powiedzieć, jakie dary on może złożyć Panu Jezusowi; 3) pragnie modlić się i dobrze czynić, aby ucieszyć Dzieciątka Jezus.
30. Gdzie znajdujemy Jezusa?	– Odkrywanie z dzieckiem wielkiego zadania człowieka, jakim jest poszukiwanie Boga. – Pomaganie dziecku w nawiązywaniu kontaktu z Bogiem poprzez uczestnictwo w modlitwie wspólnoty w Kościele.	– Dwunastoletni Jezus w świątyni mówi do nas: „Po to przyszedłem na świat, aby być posłusznym memu Ojcu” (por. Łk 2, 48). – Nasze starania o to, aby z Bogiem rozmawiać i z Nim przebywać.	– Podstawowe pojęcia religijne: Jezus Chrystus. – Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem. – Modlitwa wspólnotowa.	– Zachęcanie dziecka, aby przebywało z Jezusem w kościele – w domu Ojca. – Kształtowanie postawy modlitwy we wspólnocie Kościoła.	1) wie, że Jezus pragnie być w domu swojego Ojca; 2) potrafi „rozmawiać” ze świętymi poznany z kart Biblii. 3) ceni dar, jakim jest obecność Jezusa w kościele.

31. Kogo zobaczył niewidomy	- Kształcenie umiejętności przyglądania się (kontemplowania) świata, który stworzył Bóg. - Ukazanie dobroci Jezusa i mocy wiary w Niego.	- Perykopa o uzdrowieniu Bartymeusza (Mk 10, 46-52) - Co możemy dostrzec oczami. - Uczymy się patrzeć na świat i ludzi.	- Dary, które ludzie otrzymują od Boga: życie, zdrowie, przyroda. - Dary Boże jako motyw modlitwy uwielbienia i dziękczynienia. - Uwielbienie Boga i dziękczynienie za Jego dary.	- Pogłębianie wdzięczności za dar wzroku i obserwacji – w kontekście cudu Jezusa. - Zwrócenie uwagi dziecka na szczegóły otoczenia oraz na innych ludzi – jako na dary, które dostrzegamy dzięki oczom.	1) wie, że Jezus pragnie, byśmy dostrzegli i podziwiali świat stworzony przez Boga; 2) potrafi świadomie zwrócić uwagę na szczegóły swojego otoczenia i dziękować za nie Bogu; 3) postrzega wzrok jako dar dany przez Boga i świat – jako wartość, dar Boga.
32. Z Jezusem pomagamy chorym	- Ukazanie Pana Jezusa, który troszczy się o chorych i słabych, okazując im miłość jak uzdrowionemu paralitykowi. - Wychowanie do modlitwy za chorych i cierpiących.	- Perykopa o uzdrowieniu paralityka (Mk 2, 1-12) - Modlitwa wstawienia jako „przyniesienie” kogoś potrzebującego pomocy do Jezusa. - Przejdzie od uczynków miłości do modlitwy za innych.	- Bóg troszczy się o wszystkich ludzi: życie Jezusa i Jego troska o każdego człowieka - Szacunek do starszych, biednych, chorych, ponieważ ukochał ich Jezus - Modlitwa prosby	- Ukazanie prawdy, że tak jak krewni paralityka przyniesli go do Jezusa, tak my możemy „przynosić” naszych bliskich chorych do Boga poprzez modlitwę. - Uczenie modlitwy za chorych i cierpiących.	1) wie, że Bogu zależy na chorych i słabych; 2) potrafi modlić się za chorych i cierpiących; 3) ceni Boży dar zdrowia.
33. Jezus karmi głodnych	- Ukazanie Bożej troski o ludzi, których Bóg karmi, daje im chleb. - Kształtowanie postawy wdzięczności wobec Boga i ludzi, przez których Bóg działa.	- Opis rozmnożenia chleba (J 6, 1-14) jako spotkanie z Bogiem zaskokiem o to, abyśmy troskaliśmy o to, abyśmy nie byli głodni. - Potrzeba wdzięczności za pokarm i szacunku dla niego (upominek dla przedszkolnych kucharek).	- Bóg troszczy się o wszystkich ludzi: życie Jezusa i Jego troska o każdego człowieka. - Dary Boże jako motyw modlitwy dziękczynnej. - Uwielbienie Boga i dziękczynienie za Jego dary.	- Budzenie wdzięczności za chleb i inne pokarmy. Kształtowanie szacunku wobec tych Bożych darów. - Uczenie okazywania wdzięczności osobom, które troszczą się o to, byśmy mieli co jeść (rodzicom, paniom kucharkom w przedszkolu).	1) wie, że chleb jest Bożym darem; 2) potrafi okazać wdzięczność Bogu i ludziom za pożywienie; 3) szanuje chleb i inne pokarmy.

34. Jezus ratuje uczniów podczas burzy	- Kształtowanie postawy zaufania dobremu Bogu. - Prowadzenie dzieci do tego, aby przylgnęły do troskliwego Boga i powierzały się Mu.	- Perykopa o ucieszeniu burzy na jeziorze (Łk 8, 22-25). - Przeżycie perykopy – inscenizacja. - Odniesienie do naszego życia: gdy się boimy, czujemy się samotni, Bóg jest przy nas i oferuje swoją pomoc.	- Pismo Święte jako słowa Boga. - Bóg troszczy się o wszystkich ludzi. - Bóg przejawia swą miłość do człowieka w codziennym życiu – znaki miłości Boga.	- W oparciu o perykopę o ucieszeniu burzy na jeziorze ukazanie prawdy, że Bóg nigdy nas nie opuszcza. Jest z nami także wtedy, gdy czujemy się samotni, boimy się lub nie potrafimy sobie z czymś poradzić.	1) wie, że Bóg jest z nami w trudnych sytuacjach, wtedy gdy się boimy i czujemy się samotni; 2) potrafi zwrócić się do Boga, gdy się czegoś boi i czuje się samotnie; 3) pragnie oddać się Bogu w opiekę.
Rozdział IV. Jesteśmy uczniami Pana Jezusa					
35. Jezus przyjmuje dzieci	- Przybliżanie dziecku obrazu Boga, który pragnie, aby dziecko stawalo się samodzielne. - Odkrywanie z dzieckiem czulej miłości Jezusa do dzieci. - Budzenie w dziecku zaufania do kochającego Boga.	- Jezus mówi: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie” (Mk 10, 14b). - Bóg przygarnia swoje dzieci jak orzeł swoje pisklęta, aby mogły być bezpieczne, ale pragnie również, by stawały się samodzielne i pokonywały różne trudności.	- Wszyscy ludzie są kochani przez Boga. - Bóg troszczy się o wszystkich ludzi. - Bóg kocha każdego człowieka, ale stawia mu wymagania. - Podstawowe pojęcia religijne: Jezus Chrystus.	- Wspomaganie dziecka w doświadczaniu opieki Bożej miłości. - Kształtowanie postawy zaufania do Jezusa, który przyjmuje dziecko takie, jakie ono jest.	1) wie, że Bóg pragnie jego rozwoju; 2) potrafi opowiedzieć na podstawie ilustracji w podręczniku o Panu Jezusie i dzieciach; 3) ufa, że Bóg otacza je swoją opieką, czuje się przy Nim bezpiecznie.
36. Jezus napełnia puste sieci rybaków	- Kształtowanie świadomości powołania Bożego, które idzie w parze z obdarowywaniem przez Boga. - Kontynuacja wychowania dzieci do wdzięczności za Boże dary i postawy dzielenia się nimi.	- Cud połowu to dar Jezusa, który idzie w parze z powołaniem. - Bóg obdarowuje, a człowiek odpowiada wdzięcznością i podjęciem powołania. - Uczniowie Jezusa potrafili dzielić się z innymi.	- Bóg kocha każdego człowieka, ale stawia mu wymagania i zaprasza do współpracy. - Zachowania w codziennym życiu godne ucznia Jezusa.	- Ukazanie Jezusa, który obdarowuje nas tak, jak rybaków, wzywa, tak jak rybaków, byśmy byli Jego uczniami.	1) wie, że Jezus uczynił cud wielkiego połowu ryb i niektórzy rybacy zostali Jego uczniami; 2) potrafi wymienić dary, jakie Bóg daje mu przez innych; 3) chce zostać uczniem Jezusa i dzielić się z innymi otrzymanymi darami.

37. Bogacz w szkole Pana Jezusa	– Motywowanie dziecka do przyjmowania postawy ucznia Jezusa. – Kształtowanie w dalszym ciągu nastawienia otwartości na potrzeby innych.	– Przypowieść o bogaczu i Łazarzu. – Każdy ma bogactwa, którymi może obdarowywać innych.	– Zachowania w codziennym życiu godne ucznia Jezusa. – Prawo Boże domaga się rozwijania miłości. – Bóg oczekuje, aby ludzie wspierali się i pomagali sobie wzajemnie. – Pismo Święte jako słowa Boga. – zasady obowiązujące dziecko Boże i ucznia Jezusa.	– Uwrażliwianie dziecka na potrzeby innych ludzi. – Uczenie ofiarności i bezinteresowności w obdarowywaniu.	1) wie, że zawsze może komuś coś podarować; 2) potrafi zauważyć potrzebujących wokół siebie; 3) jako uczeń Jezusa cieszy się, gdy kogoś obdarowuje.
38. Słowo Boże posłane w naszych sercach	– Budzenie w dziecku pragnienia, by miało dobre serce ucznia Pana Jezusa.	– Przypowieść o siewcy. – Słowo Boże chce zamieszkać w naszym sercu.		– Pomoc dziecku w zrozumieniu przypowieści o siewcy i odniesieniu jej do rzeczywistości, w której dziecko żyje.	1) wie, że w jego sercu jest dobro, które może czynić; 2) potrafi powiedzieć, jakie cechy ma uczeń Jezusa: dobre serce i gotowość do dobrych uczynków; 3) pragnie, by w jego sercu mieszkało słowo Boże, i chce czynić dobro.
39. Jezus przychodzi do małych i dużych	– Ukazanie ogromu i powszechności Bożej miłości, ogarniającej również tych, którzy popełniają zło. – Prowadzenie do przecięcia prawdy, że Jezus „zatrzymuje się przy każdym”, dając mu swoją miłość.	– Spotkanie Jezusa z Zachęszem (Łk 19, 1-9). – Jezus sam zauważa Zachęszu, zatrzymuje się, rozpoczyna rozmowę, obdarza miłością. Miłość Jezusa zmienia Zachęszu – on także pragnie dzielić się miłością z innymi. – Przykład Zachęszu ma zachęcić dziecko do czynienia drobnych uczynków miłości.	– Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi. – Bóg kocha każdego człowieka, ale stawia wymagania. – Przykazanie miłości Boga i bliźniego.	– Wskazanie dziecku drobnych uczynków miłości, przez które możemy odwdziżyć się Jezusowi za Jego miłość i okazać pragnienie bycia Jego uczniami.	1) wie, że Bóg je kocha i pragnie się z nim spotykać; 2) potrafi wskazać proste sposoby okazania miłości innym; 3) pragnie być blisko kochającego Boga i zostać uczniem Pana Jezusa.

40. Kochaj bliźniego jak siebie samego	– Kształtowanie obrazu Boga, któremu szczególnie zależy na słabych i skrzywdzonych. – Wskazanie na Jezusowe wezwanie skierowane do uczniów, aby pomagać wszystkim potrzebującym pomocy (kontynuacja).	– Przypowieść o miłosiernym Samarytaninie (Łk 10, 30-37). – Bogu zależy szczególnie na skrzywdzonych, słabych i cierpiących. – Bóg chce działać przez nas.	– Przykazanie miłości Boga i bliźniego. – konkretne działania na rzecz wspólnoty.	– Ukazanie prawdy, że kochający Bóg chce działać przez nas, że słowa Jezusa uczą nas, jak mamy pomagać cierpiącym, chorym i skrzywdzonym. – W dalszym ciągu kształtowanie postawy otwartości na potrzeby innych, pomagając słabszym.	1) wie, że dobry Bóg troszczy się o słabych i skrzywdzonych; 2) potrafi wskazać kilka sposobów, jak może pomóc innym; 3) pragnie współpracować z Jezusem, pomagając słabszym.
--	--	--	--	---	---

Rozdział V. Z Panem Jezusem uwielbiamy Boga

41. Śpiewamy Panu: Hosanna! Niedziela Palmowa	– Wprowadzenie dziecka w obchody Niedzieli Palmowej; oddawanie Panu Jezusowi chwały.	– Perykopa o uroczystym wjeździe do Jerozolimy (Łk 19, 29b-36; J 12, 12-13). – Jezus szedł do Jerozolimy, by oddać swoje życie dla nas na krzyżu, zmartwychwstać i otworzyć nam niebo.	– Zwyczaj chreścijańskie związane z obchodami roku liturgicznego – Niedziela Palmowa – Modlitwa Uwielbienia	– Zapoznanie dziecka z wydarzeniami związanymi z uroczystym wjazdem Jezusa do Jerozolimy – Wprowadzenie w atmosferę uwielbienia Jezusa Chrystusa w procesji z palmami.	1) wie o uroczystym wjeździe Jezusa do Jerozolimy; 2) potrafi śpiewać z innymi <i>Hosanna memu Bogu!</i> ; 3) chce wziąć udział w procesji z palmami wielkanocnymi.
42. Nowe przykazanie miłości Wielki Czwartek	– Budowanie z dzieckiem hierarchii wartości, wśród których najważniejsza jest miłość bliźniego. – Wprowadzenie w znaczenie Ostatniej Wieczerzy.	– Ostatnia Wieczerza: umycie nóg Apostołom przez Jezusa. – Nowe przykazanie miłości. – Przemienienie chleba i wina w Ciało i Krew Jezusa.	– Zwyczaj chreścijańskie związane z obchodami roku liturgicznego – Triduum Paschalne (Wielki Czwartek). – Przykazanie miłości bliźniego. – Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem (Msza Święta).	– Prowadzenie dziecka do doświadczania, czym jest nowe przykazanie miłości jako podstawowe prawo w królestwie Bożym. – Wprowadzenie w tajemnice Triduum Paschalnego: Wielki Czwartek.	1) wie, że Jezus przemienił wino i chleb w swoje Ciało i Krew; 2) potrafi razem z katechetą powtórzyć nowe przykazanie miłości; 3) pragnie wypełniać przykazanie miłości przez służenie innym.

43. Chcemy czuć z Jezusem Wielki Piątek	– Wprowadzenie dziecka w tajemnicę zbawczej miłości Jezusa: modlitwa w Ogródzie Oliwnym, droga krzyżowa i śmierć na krzyżu. – Uświadomienie dziecku wartości czuwania.	– Sens czuwania. – Modlitwa Jezusa w Ogródzie Oliwnym: pełnienie woli Boga Ojca. – Wczwanie do czuwania i modlitwy. – Krzyż jako znak miłości Jezusa do ludzi.	– Zwyczajne chrześcijańskie związane z obchodami roku liturgicznego – Triduum Paschalne (Wielki Piątek). – Modlitwa jako rozmowa z Bogiem (czuwanie). – Krzyż jako znak miłości Jezusa. – Modlitwa Ojciec Nasz (fragment).	– Uświadomienie prawdy, jak trudno jest czuć. – Ukazanie Jezusa, który pełni wolę Ojca z miłości do Niego i do ludzi. – Wprowadzenie w tajemnicę obchodzone podczas Triduum Paschalnego: Męka Pana Jezusa.	1) wie, że Pan Jezus modlił się przed śmiercią w Ogródzie Oliwnym, został pojmany i umarł na krzyżu; 2) potrafi powtórzyć z katechetą modlitwę „Ojciec nasz, bądź wola Twoja”; 3) jest wdzięczny Panu Jezusowi za Jego miłość, która tak wiele Go kosztowała.
44. Pan Jezus Zmarł twychwstał! Wielkanoc	– Budzenie wiary w zmartwychwstanie i budzenie nadziei życia wiecznego z Chrystusem.	– Orędzie wielkanocne: Jezus dla człowieka umarł na krzyżu i zmartwychwstał – zwyciężył śmierć, wyprowadził ludzi z ciemności zła i smutku do światła nadziei.	– Zwyczajne chrześcijańskie związane z obchodami roku liturgicznego – Wielkanoc. – Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem (Chrystusem).	– Prowadzenie dziecka do przyjęcia orędzia Wielkanocnego.	1) wie, że Jezus zmartwychwstał, 2) rozumie, że słowo <i>allelujja</i> wyraża radość, 3) cieszy się, że Jezus żyje i jest z nami.
45. Jezus jest z nami w smutku i radości Wielkanoc	– W dalszym ciągu kształtowanie wiary w zmartwychwstanie Pana Jezusa i w Jego obecność w naszym życiu. – Budzenie nadziei eschatologicznej.	– Trudne doświadczanie dzieci. Nawiazanie do cierpienia tych, którzy byli z Panem Jezusem. – Spotkanie Jezusa zmartwychwstałego przez Marię Magdalenę: Jezus zamienia łzy w radość.	– Podstawowe pojęcia religijne: Jezus Chrystus. – Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem (Chrystusem). – Codzienne doświadczanie widziane w świetle wiary.	– Uczenie oddawania swoich cierpień i smutków Jezusowi zmartwychwstałemu.	1) wie, że Jezus zmartwychwstał: wstał żywy z grobu; 2) potrafi w grupie zaśpiewać <i>Zmarł twychwstał Pan</i>. 3) z ufnością oddaje swoje trudne przeżycia Zmartwychwstałemu.

46. Świętujemy niedzielę	– Wychowywanie do szacunku wobec wspólnego posiłku w domu i budzenie radości ze wspólnego spotkania w kościele przy stole słowa Bożego i stole chleba, który staje się Ciałem Pańskim.	– W Eucharystii Bóg przychodzi do nas jako Ten, który zastawia stół. Jako Gospodarz domu, ale i Przyjaciół przy stole. Dawca chleba i radości.	– Podstawowe pojęcia religijne: Kościół. – Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem. – Modlitwa wspólnotowa – Podstawowe znaki czynione podczas Mszy Świętej.	– Budzenie w dziecku potrzeby modlitwy razem z bliskimi w rodzinie i wspólnotie parafialnej. – Zapoznanie z wartością wspólnej modlitwy, świętowania.	1) wie, że w niedzielę gromadzimy się wokół wspólnego stołu – ołtarza; 2) potrafi powiedzieć, na czym polega niedzielne świętowanie; 3) chce uczestniczyć w niedzielnym świętowaniu w domu i w kościele.
47. Idźcie na cały świat! Wniebowstąpienie Pańskie	– Ukazanie mocy Pana Jezusa znartwychwstałego, który wstępuje do nieba, obiecuje Ducha Świętego, zapewnia o swojej obecności w Kościele i rozsyła uczniów na cały świat.	– Rozróżnienie nieba i kosmosu od nieba Bożego. – Wniebowstąpienie Pana Jezusa. – Obietnica Ducha Świętego. – Rozesłanie uczniów. – Praca misjonarzy.	– Obchody roku liturgicznego – Wniebowstąpienie Pańskie. – Jezus posłał swoich uczniów na cały świat (misjonarze). – Modlitwa za misjonarzy jako sposób włączenia się w misyjne dzieło Kościoła.	– Zapoznanie z wydarzeniem wniebowstąpienia Pana Jezusa. – Budzenie wiary w obecność Pana Jezusa wśród nas. – Zapoznanie z posłannictwem misjonarzy.	1) wie, że Pan Jezus wstąpił do nieba, a przedtem dał uczniom zadanie; 2) potrafi zaśpiewać z innymi piosenkę; <i>Pan jest wśród nas</i> 3) cieszy się obecnością Pana Jezusa przy nim i modli za misjonarzy.
48. Duch Święty daje nam odwagę. Zesłanie Ducha Świętego	– Wprowadzanie dzieci w wiarę w Ducha Świętego.	– Znaczenie wiatru i ognia. – Zesłanie Ducha Świętego – znak wiatru i ognia.	– Podstawowe pojęcia religijne: Duch Święty. – Obchody roku liturgicznego – Zesłanie Ducha Świętego.	– Uczenie modlitwy do Ducha Świętego.	1) wie, że Pan Jezus umocnił Apostołów Duchem Świętym i daje Go ludziom; 2) potrafi z pomocą katechety zaśpiewać piosenkę <i>Duchu Święty, przyjdź!</i> ; 3) wierzy w moc Ducha Świętego.
Rozdział VI. Spotkania z Panem Jezusem					
49. Mama Jezusa kocha nas wszystkich. Modlitwa różańcowa	– Przygotowanie dziecka do udziału w kulcie Maryi jako Matki Boga. – Budzenie prawdziwej pobożności maryjnej, która prowadzi do Chrystusa.	– Relacje w rodzinie. – Pan Jezus zostawia nam Matkę (J 19, 26-27a). – Modlitwa różańcowa: „Pozdrowienie Anielskie”.	– Proste znaki religijne (różaniec). – Podstawowe pojęcia religijne: Maryja.	– Wprowadzenie dziecka w modlitwę różańcową.	1) wie, do czego służy różaniec; 2) potrafi powiedzieć, kim jest Maryja (Matka Boga i kochająca Marka ludzi); 3) chce modlić się do Matki Bożej szczególnie w intencjach rodziny.

50. Moje imię zapisane jest w niebie Uroczystość Wszystkich Świętych	– Budzenie w dziecku świadomości jego godności i godności innych ludzi jako dzieci Bożych. – Kształtowanie postawy modlitwy i poczucia łączności z mieszkańcami nieba w uwielbieniu Boga.	– Każdy człowiek jest jedyny i niepowtarzalny, a jego imię, ma również swój wymiar wieczny (eschatologiczny). – Serce człowieka niesie w sobie nieskończoną tęsknotę za szczęściem. Całkowite jej ukojenie to życie wieczne. – Niebo zaczyna się już teraz w naszych sercach wypełnionych miłością.	– Obchody roku liturgicznego – Uroczystość Wszystkich Świętych. – Podstawowe pojęcia religijne: święci. – Wszyscy ludzie są kochani przez Boga.	– Umacnianie w dziecku postawy radości, która płynie z tego, że mamy mieszkanie w niebie. – Prowadzenie dziecka do doświadczenia, że dzięki Bogu jest kimś jedynym i niepowtarzalnym. – Pomaganie dziecku w odkrywaniu wartości swojego życia nie tylko na ziemi.	1) wie, że Bóg chce dać ludziom niebo (szczęście); 2) potrafi powtórzyć imiona dzieci w grupie tak, jak lubią być nazywane; 3) cieszy się, że Bóg daje nam niebo.
51. Wielkie przygotowanie Środy Popielcowej i Wielki Post	– Wprowadzenie w czas Wielkiego Postu jako czasu nawrócenia i przygotowania serca do Świąt Wielkiej Nocy.	– Wzwanie liturgii Środy Popielcowej: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” to Boże przywołanie, byśmy wrócili do domu, do Boga: przez dobre czyny i modlitwę, z wiarą i nadzieją w Jego zbawczą moc.	– Obchody roku liturgicznego – Środa Popielcowa, Wielki Post. – Bóg kocha każdego człowieka, ale stawia mu wymagania. – dobre zachowania – godne dziecka Bożego i ucznia Chrystusa.	– Zaznajomienie dziecka z obrzędem posypywania popiołem w Środę Popielcową. – Poruszenie wyobraźni dziecka w kierunku dobrych czynów.	1) wie, że w Środę Popielcową książdź posypuje głowy popiołem na znak nawrócenia; 2) potrafi powiedzieć, jakie dobre czyny może spełnić w Wielkim Poście; 3) pragnie przygotowywać się do Świąt Wielkiej Nocy, czyli nawrócić się.
52. Maryja prowadzi nas do Jezusa Nabożeństwo majowe	– Kształtowanie chrystocentrycznej pobożności maryjnej. – Uczenie dziecka nawiązywania relacji z Bogiem poprzez słowa własnej modlitwy prośby.	– Maryja mówi do nas: „Uczyńcie to, co wam poleca Jezus”. – Modlitwa prośby.	– Podstawowe pojęcia religijne: Maryja, Jezus Chrystus. – Modlitwa spontaniczna. – Obchody roku liturgicznego (nabożeństwa majowe).	– Wspomaganie dziecka w modlitwie spontanicznej. – Wprowadzenie w modlitwę nabożeństw majowych.	1) wie, że przez Maryję może zwracać się do Pana Jezusa; 2) potrafi swoimi słowami prosić Jezusa i Maryję w różnych potrzebach; 2) docenia modlitwę do Matki Bożej.

53. Chcemy iść z Panem Jezusem Boże Ciało	– Kształtowanie postawy wdzięczności za obecność Jezusa wśród nas. – Przygotowanie do oddawania czci Jezusowi w Najświętszym Sakramencie, szczególnie podczas procesji w Uroczystości Ciała i Krwi Pańskiej.	– Eucharystia to źródło i szczyt chrześcijańskiego życia. Ona urzeczywistnia komunie z Bogiem i jedność Kościoła – Eucharystyczna obecność Chrystusa trwa od chwili konsekracji, dopóki istnieją postacie eucharystyczne. Czymy publicznej adoracji, procesji, klękając lub kłaniając się głęboko na znak adoracji.	– Obchody roku liturgicznego (Uroczystość Ciała i Krwi Pańskiej). – Kościół jako szczególne miejsce spotkania z Bogiem. – Podstawowe przedmioty znajdujące się w kościele: tabernakulum, monstrancja, ołtarz. – właściwe zachowania w kościele.	– Wychowywanie do wyrażania czci wobec Najświętszego Sakramentu (ukłęknięcie na dwa kolana, akt uwielbienia przy wejściu i wyjściu z kościoła, procesja). – Zapoznanie z tabernakulum i monstrancją.	1) wie, że na Boże Ciało w procesji idziemy za Panem Jezusem ukrytym pod postacią chleba w monstrancji; 2) potrafi wyrazić cześć wobec Najświętszego Sakramentu odpowiednimi gestami i modlitwami; 3) chce czcić Pana Jezusa w Najświętszym Sakramencie i wziąć udział w procesji Bożego Ciała.
54. Wakacje z Bogiem	– Prowadzenie dziecka do doświadczenia, że Bóg jest z nim obecny zawsze i wszędzie jako kochający Ojciec i Przyjaciół. – Kształtowanie postawy wierności przez pamięć o Bogu i innych w każdym miejscu i czasie. – Odkrywanie powołań, do przekazywania Bożej radości, miłości i ciepła innym.	– Życie i zdrowie są cennymi dobrami powierzonymi nam przez Boga, o które mamy się troszczyć. – Wakacje są troską o życie i zdrowie. – Dbamy nie tylko o zdrowie fizyczne, ale i duchowe. Jest to jedna wielka całość duszy i ciała człowieka.	– Życie i zdrowie jako dar Boga. – Bóg troszczy się o wszystkich ludzi. – Modlitwa jako rozmowa z Bogiem.	– Ukazanie wakacji jako czasu, na lepsze poznanie i zaprzyjaźnienie się z Bogiem. – Prowadzenie dziecka do doświadczenia, że Bóg je docenia. – Budzenie pragnienia stawiania się „słotcem” dla Pana Boga i dla innych przez swoje dobre czyny, przez pamięć serca w modlitwie. – Wprowadzenie perspektywy eschatologicznej („wieczne wakacje”).	1) wie, że na wakacjach wszędzie obecny jest Bóg; 2) potrafi powiedzieć, jak może okazać Bogu swoją pamięć i wierność; 3) chce być wiernie Bogu.